

День відкритих дверей для вступників

Нещодавно до університету завітали майбутні абітурієнти та їхні батьки, щоб ознайомитися із перевагами навчання у ЛьвДУВС. На заході побувало понад 100 відвідувачів із різних регіонів України. Розповідаємо, як пройшло дійство.

родної співпраці ускладнилося, але водночас це надало нові можливості для наших курсантів та студентів. Пам'ятаймо, що перемагає та держава, де освіта якісна

ні інформаційні системи». Усі наші програми є доволі гнучкими, оскільки науково-педагогічні працівники не лише проводять теоретичну підготовку, але зосереджу-

ЛьвДУВС директор Інституту права Іван Красницький. «Професія правника зараз потрібна й поважна. Наші випускники можуть працювати в органах державної влади, правоохоронних структурах, ставати успішними адвокатами, нотаріусами, судьями та прокурорами. Жодних обмежень щодо майбутнього працевлаштування немає. У нашому Інституті ми дотримуємося стандарту, який визначений Міністерством освіти та науки України. Згідно з ним чверть освітнього часу студенти присвячують вибірково дисциплінам та саморозвитку. Наш освітній процес – це симбіоз науки та практики», – зазначив директор Інституту права.

Війна зобов'язала українську молодь дорослішати та мужніти швидше, ніж вона би цього хотіла. І в сучасних неспокійних умовах, напевне, кожен почав по-іншому ставитися до питання власної безпеки та психологічного здоров'я. На цих тезах акцентував очільник Інституту управління, психології та безпеки В'ячеслав Бліхар. «Для батьків важливо, аби їхні діти були у безпечному середовищі – не лише в сім'ї, але й загалом у суспільстві та державі. Ми з колегами навчаємо наших здобувачів гарантувати та зберігати безпеку на усіх рівнях», – додав він.

Продовження на стор. 2

Спочатку гості переглянули презентаційний відеоролик про ЛьвДУВС, дізналися про структуру вишу та освітні програми. Перед присутніми виступив ректор університету та представники інститутів. Старшокласники мали нагоду поставити їм численні запитання про особливості вступу та навчання у ЛьвДУВС.

Виступаючи з промовою, очільник вишу Роман Благута зазначив: «Попри воєнний стан, показники активності вступників та рейтинг нашого університету зростає. Адже дедалі частіше молодь прагне стати на захист України на всіх фронтах: протидії злочинності, правового забезпечення органів державної влади та місцевого самоврядування, на економічному фронті та інших. Сучасні умови диктують нам потребу дуже швидко формувати новий образ поліцейського. А він не лише повинен професійно виконувати свої функції, але й бути психологічно стійким та фізично розвиненим. Задля цього ми впроваджуємо нові інтерактивні методи навчання та створюємо сучасну полігонну базу. Не забуваємо і про доз-

вілля наших здобувачів».

Роман Благута також розповів присутнім про освітні можливості ЛьвДУВС. Зокрема підкреслив, що цього року у виші вперше відбувся набір на державну форму навчання за програмою «Правоохоронні інформаційні системи». Очільник університету акцентував на тому, що діяльність підрозділів Нацполіції зараз неможлива без сучасних інформаційних технологій.

«Звісно, в умовах війни питання освіти та міжна-

та розвинена», – відзначив наприкінці Роман Благута.

Наступним до майбутніх вступників звернувся заступник директора Інституту з підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції Данило Йосифович. Він розповів присутнім про структуру цього Інституту, спеціальності, тривалість освітніх програм та їхні особливості.

«Ми здійснюємо підготовку за напрямками «Право», «Правоохоронна діяльність» та «Правоохорон-

ються на практичній частині, тобто інтерактивних зустрічах і тренінгах. Після завершення першого курсу здобувачі проходять ознайомчу практику, після другого – навчальну, а через три роки вони стажуватимуться. Це максимально наближає бажаний результат. Ми робимо все, аби навчання було насиченим, цікавим та різноманітним», – розповів Данило Йосифович.

Продовжив ознайомлювати абітурієнтів із особливостями навчання у

День відкритих дверей для вступників

Закінчення. Початок на стор. 1

На завершення події талановиті вихованці ЛьвДУВС продемонстрували творчі номери. Третьокурсник факультету № 3 Юрій Сочин продекламував авторський вірш, а колектив здобувачів Інституту з підготовки фахівців для підрозділів Нацполіції виступив зі зворушливим танцем. Крім того, курсанти Юрій Сочин та Дарина Фотіна виконали пісню «Ой, у лузі червона калина». На університетському подвір'ї майбутні вступники також переглянули видовищні показові виступи вихованців вишу.

Ми розпитали у майбутніх абітурієнтів про їхні враження від події та думки щодо вибору професії.

«Зараз навчаюся у коледжі. Завітала на День відкритих дверей, аби більше дізнатися про вступну кампанію й те, які переваги навчатися саме тут. Планую стати курсанткою факультету № 3. Переконана, що професію поліцейського у наш час обирають лише сміливці. Але до випробувань, які очікують на мене, я цілком готова», – розповіла 16-річна Марія.

Стати курсантом Львівського державного університету внутрішніх справ також прагне Максим зі Львова.

Наступного року він закінчує школу і вже вирішив, що вступатиме саме сюди. «Поліцейським я мріяв стати, коли був шестикласником. З факультетом та спеціальністю ще визначаюся. Тому і прийшов на День відкритих

дверей, щоб краще зорієнтуватися, побачити для себе нові перспективи. Хочу поспілкуватися з курсантами, щоб надихнутися і перейняти їхній досвід навчання тут», – поділився хлопець.

Загалом на Дні відкритих дверей

у ЛьвДУВС побували гості із Львівської, Тернопільської, Волинської, Івано-Франківської, Хмельницької, Вінницької та Полтавської областей.

Ганна Бенедюк,
світлина Галини Лемішко

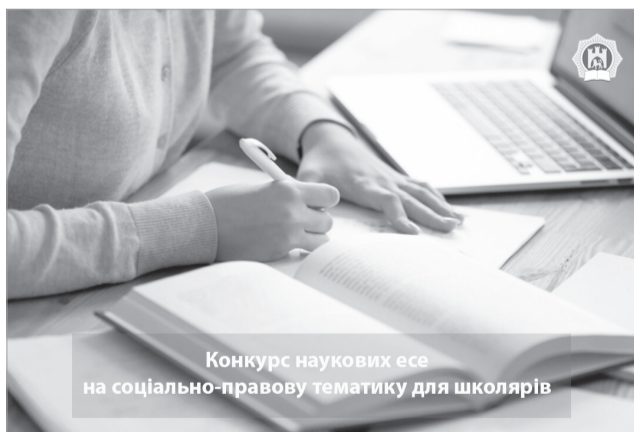

Триває конкурс наукових есе для школярів Львівщини

Конкурс письмових робіт на соціально-правову тематику проводять уже втретє, а його учасниками можуть стати учні 9–11 класів. Розповідаємо деталі та пояснюємо, як долучитися.

Мета цієї ініціативи – підтримати талановитих школярів, які здатні самотужки визначати соціально-правові проблеми українського суспільства та обґрунтовано представляти шляхи їхнього вирішення. Організаторами події є Львівський державний університет внутрішніх справ, Департамент освіти та науки ЛОДА, а також Львівська обласна Мала академія наук.

«Ми проводимо цей конкурс з 2020-го року і дуже радіємо, що маємо змогу залучати перспективну молодь до таких заходів. Адже це спонукає старшокласників аналізувати соціально-правові умови в Україні та генерувати власні ідеї. Крім того, серед учасників

Конкурс наукових есе на соціально-правову тематику для школярів

конкурсу ми щороку знаходимо майбутніх абітурієнтів нашого вишу», – розповіла проректорка ЛьвДУВС Ольга Балинська.

Цьогоріч захід проводять за такими номінаціями: адміністративно-правові проблеми; кримінально-

правові проблеми; проблеми психології та педагогіки; проблеми економіки та менеджменту; проблеми мови, культури та спорту; протидія торгівлі людьми, насильству та дискримінації; проблеми прав людини та гендерної рівності; питання національного спротиву та національної безпеки.

Свої роботи можна надсилати до 15-го листопада в електронному форматі на адресу vonr@lvduvs.edu.ua, а результати конкурсу оголосять у грудні цього року. Всі учасники отримають сертифікати, а переможців нагородять дипломами.

Щоб ознайомитися із умовами конкурсу та дізнатися необхідні деталі для написання есе, пропонуємо відсканувати смартфоном QR-код, розміщений поруч.

Відділ зв'язків із громадськістю ЛьвДУВС

ВИКЛАДАЧ ЛЬВДУВС ІГОР ТАТАРИН:

«Ніколи не проводжу заняття сіро та невиразно»

У нашому університеті працює чимало талановитих викладачів. Не один рік поспіль вони самовіддано виховують нове покоління українських фахівців – правоохоронців, юристів, психологів, менеджерів і фінансистів, фахівців з IT-технологій. Редакція газети «Мій ЛьвДУВС» започатковує новий цикл інтерв'ю із викладачами вишу. Першим гостем рубрики є Ігор Татарин, доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету № 1.

– Перш ніж стати викладачем, Ви працювали у поліції. Розкажіть про ті роки.

– Я був слідчим, також частково долучався до розшукової діяльності. Робоче навантаження здебільшого було великим, однак поряд завжди були старші наставники, які допомагали й пояснювали. Це люди, які мали за плечима понад п'ятнадцять років практичного досвіду.

Якщо ви приходите працювати до поліції, не маючи теоретичних знань, очікуйте, що буде надзвичайно важко. Я постійно повторюю це своїм вихованцям.

– Ви є випускником ЛьвДУВС. Як пройшли Ваші університетські роки? Чому вирішили пов'язати своє життя із юридичною сферою?

– Я навчався на факультеті № 2. Було нелегко, адже життя курсанта кардинально відрізняється від навчання студента,

який здобуває невійськову спеціальність.

У старшій школі почав цікавитися юриспруденцією. Бачив, як працюють правоохоронці і також вирішив допомагати людям.

– У чому різниця для Вас у сприйнятті університету тоді та зараз?

– Насамперед змінилася матеріально-технічна база. Час йде вперед і технічне забезпечення вишу зазнало змін – тепер маємо нові якісно оснащені аудиторії з інтерактивними дошками, мультимедійними проекторами та всім необхідним для того, щоб оптимізувати й покращити навчання наших вихованців. Крім того, корисною і продуктивною стала співпраця із міжнародними організаціями – Консультативною місією Європейського Союзу в Україні, ОБСЄ та іншими.

– Що Вас надихає у роботі?

– По-перше, наснаги додають курсанти та студенти, які по-справжньому хочуть здобувати знання. Ти бачиш їхній ентузіазм і прагнеш допомогти, поділитися теоретичними та практичними аспектами роботи.

Багато випускників ЛьвДУВС телефонують до мене, щоби проконсультуватися, радяться, як діяти у тій чи іншій ситуації. Це дуже надихає.

– Дружите зі своїми вихованцями чи для Вас насамперед важлива субординація?

– Без субординації, а насамперед без взаємоповаги викладача й вихованця, освітній процес неможливий. Однак без певної емоційної зарядки заняття не відбудеться. Якщо ти проводиш його напружено, тебе ніхто не сприйматиме, бо увагу слухачів у такому разі можна захопити максимум на 15–20 хвилин.

У позанавчальний час намагаюся підтримувати дружні зв'язки з вихованцями. Хтось просто вітає із днем народження, а хтось може й зателефонувати, поцікавитися моїми справами.

– Є випускники, якими Ви по-справжньому пишаєтеся?

– Тішуся успіхами усіх випускників, часто чую про них схвальні відгуки. У такі моменти розумію, що я на правильному шляху.

Хочу, щоб наші здобувачі стали принципово новою генерацією правоохоронців, якої так потребує наше суспільство зараз. У цьому контексті надзвичайно важлива роль викладачів ЛьвДУВС, які повинні надати відповідні знання молоді.

– Кажуть, що Ви надзвичайно популярний серед своїх вихованців. У чому причина, як вважаєте?

– Не впевнений, чи можна називати мене популярним. Я просто намагаюся виконувати свою роботу максимально ефективно – ніколи не приходжу до аудиторії, щоб провести заняття сіро та невиразно. Викладаю інформацію так, щоб після пари здобувач щось запам'ятав. Завжди прагну порозумітися з вихованцями та бути людиною. Даю їм другий шанс, а інколи і третій, адже вірю, що до молоді потрібно ставитися терпляче.

Розмовляв Максим Чухліб, світлина Марти Петрич

КУЛЬТУРА

В університеті триває фотовиставка «Герої МВС: 200 днів війни»

Експозиція представлена у фойє Центру дозвілля ЛьвДУВС. Ознайомитися з історіями захисників та надихнутися їхнім прикладом може кожен охочий.

Фотовиставка «Герої МВС: 200 днів війни» – це частина масштабного проекту, організованого Міністерством внутрішніх справ України. В експозиції представлено 16 портретів українських захисників та захисниць із розповідями про їхні відважні вчинки. Тут є історії поліцейських, нацгвардійців, рятувальників, прикордонників, працівників Державної міграційної служби та Головного сервісного центру МВС.

«Маємо пам'ятати про незламність наших Героїв, які навіть у найскладніших ситуаціях борються за нашу свободу та відстоюють незалежність України. Вони є взірцем для кожного з нас», – поділилася враженнями про фотовиставку курсантка факультету № 3 Ірина Твердохліб.

Ознайомитися з онлайн-літописом «Герої МВС: 200 днів війни», де зібрано ще більше історій захисників, можна за цим QR-кодом.

Галина Лемішко, світлина авторки

Василь Стус: борець за свободу України

Цього року Василю Стусу, поетові, дисиденту та відчайдушному борцеві з російським імперіалізмом, могло би виповнитися 84 роки. Він міг обрати спокійне життя радянського літератора та писати хвалебні оди комуністичній партії, однак вибрав дорогу честі, гідності, справедливості. Стус став чи не найбільшим символом боротьби за українську самостійність у часи тоталітарної задухи СРСР. Тож згадуємо його сьогодні, щоб мати насагу для подальшої боротьби з російськими окупантами.

Василь Стус – це не тільки ще один поет зі шкільної програми української літератури. Його цінність для нашої історії можна зрозуміти, ознайомившись із біографією особистості, яка все життя провела у спротиві тоталітарній системі. В жорстоких умовах радянського (а, отже, російського) шовінізму, Стус став не лише відчайдушним дисидентом, що сміливо виступав проти насильної русифікації України, арештів інтелігенції та перетворення української культури у «шароварні солов'їні співи», а й прикладом справжньої Людини, що зберегла моральність і порядність у нелюдських умовах.

Стус народився на Вінниччині, але дитинство та юнацькі роки провів у Донецьку, куди переїхали його батьки, рятуючись від примусової колективізації. Маленький Василь, ще не маючи і шістьох років, навчився читати й сам почав ходити до школи, поки батьки працювали на полі.

Закінчивши школу зі срібною медаллю, Василь Стус вступив на історико-філологічний факультет педагогічного інституту у Донецьку (сьогодні – університет імені Василя Стуса). Вже тоді захоплювався літературою, починав писати власні вірші, досконало вивчив німецьку мову й почав перекладати поетів Гете і Рільке. Поетичний дебют відбувся у партійній газеті «Літературна Україна» з передмовою від Андрія Малишка.

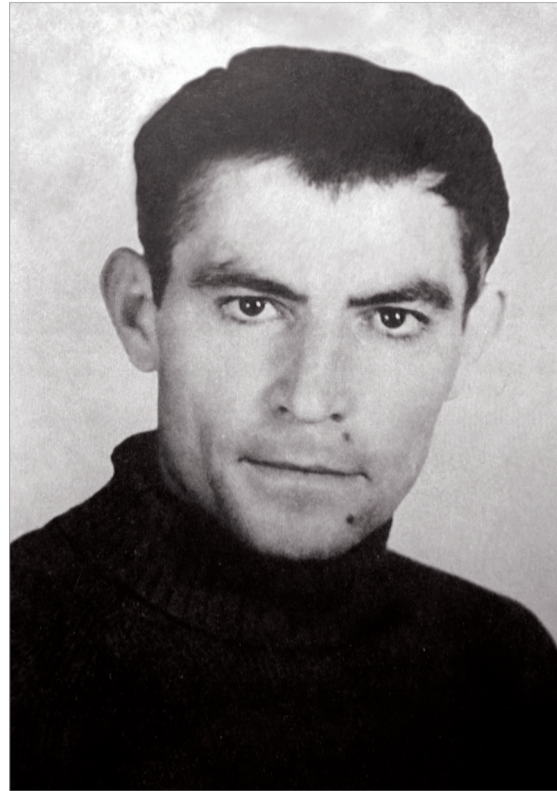
Василь Стус також працював учителем української мови у Гурлівці. Відомою є його цитата з листа тому ж Малишку про насильницьку русифікацію Донбасу: «На Донбасі (та й чи тільки!) читати українську мову в російській школі – одне недоумство.

Треба мати якісь моральні травми, щоб це робити. Одна усна заява батьків – і діти не будуть вивчати мови народу, який виростив цих батьків. Хіба це не гопашиний театр – з горілкою і шароварами? Обов'язково – німецьку, французьку, англійську мови, крім рідної». Сьогодні спорідненість Василя Стуса із Донбасом (а ще – Володимира Сосюри, Івана Дзюби, Олекси Тихого та інших українських діячів, які теж родом із Донеччини) доводить беззаперечну приналежність цих територій до України.

Близько 1964-го року письменник переїхав до Києва, де став аспірантом Інституту літератури імені Т. Шевченка. Там брав активну участь у житті молодшої української інтелігенції, діяльність якої стала можливою завдяки хрущовській «відлизі», писав вірші й завершив роботу над першою збіркою «Круговерть». Все змінилося, коли Микиту Хрущова на посаді генсека СРСР змінив Леонід Брежнев, і новопостала патріотичну еліту почали переслідувати.

Після прем'єри фільму «Тіні забутих предків» 1965-го року, де Іван Дзюба оголосив зі сцени про арешти інтелігенції, а Василь Стус вигукнув знамениту фразу «Всі, хто проти диктатури, встаньте!», поета відраховували з аспірантури, а каральні органи СРСР взяли його «на око». Перший арешт і ув'язнення відбулися у 1972-му, після кількох років відчайдушної критики Стусом радянської системи у літературній і громадській діяльності. У ті роки поет створив збірки «Час творчості», «Зимові дерева» і «Веселий цвинтар», однак більшість творів вилучили та знищили.

Ненадовго повернувшись до Киє-

ва після відбуття першого ув'язнення, Стус був змушений тяжко працювати на заводі, адже дорога до нормальної інтелектуальної творчості для нього була закрита. Тоді ж він приєднався до Української Гельсінської Групи, до якої входили інші правозахисники й дисиденти. Гірка іронія – один із найбільших борців за свободу в тогочасній радянській Україні був простим робітником ливарного цеху, пізніше працюючи і на взуттєвій фабриці.

Скидалося на те, що влада УРСР розуміла, наскільки небезпечним для неї був Стус, тож його знову засудили та відправили на примусові роботи до Пермського краю. На тому судилищі адвокатом Стуса був «славнозвісний» Віктор Медведчук.

1985-го року Василь Стус помер за нез'ясованих обставин у карцері. Туди його кинули за те, що він, мовляв, порушив дисципліну, бо читав книгу, спершись ліктями на верхні нари. Смерть поета певний час приховували, а пізніше його поховали на табірному кладовищі у Пермському краї. Висувають різні версії смерті: за офіційними даними – зупинка серця, за свідченнями інших політ'язнів – Стуса могли вбити наглядачі, штовх-

нувши на карцерні нари.

У 1989-му році тіло поета перепоховали у Києві на Байковому кладовищі разом із прахом дисидентів Юрія Литвина й Олекси Тихого. На похорон зібралися тисячі людей із синьо-жовтими прапорами, тож дійство стало однією із перших масових демонстрацій у контексті боротьби за незалежність у часи радянської «перебудови».

Правозахисна та дисидентська діяльність Василя Стуса сповна вшановується сучасним поколінням українців. Однак не варто оминати увагою і літературну творчість поета, адже її значущість ще мають по-справжньому оцінити.

У ній – впливи філософських шкіл екзистенціалізму та стоїцизму, унікальний авторський стиль, де найкращі зразки модерністської європейської поезії ХХ століття поєднуються із українськими фольклорними мотивами, непересічна ритміка та віршові розміри, унікальна лексика (велика кількість «стусівських» новотворів у поєднанні із маловживаними архаїчними словами) і темна, інколи химерна та готична атмосфера.

Тематично Стус звертається до дилеми збереження людяності у нелюдських умовах, тужить за рідним краєм, рефлексує над українською історією, меланхолійно спостерігає за природою, найбільше оспівуючи осінь. Кульмінацією його літературної творчості є збірка «Палімпсести», а світоглядні принципи викладені у листах до сина й дружини, які побачили світ окремим виданням.

«Народе мій, до тебе я ще верну, і в смерті обернуся до життя, своїм стражденним і незлим обличчям, як син, тобі доземно поклонюсь, і чесно гляну в твої вічі, і чесними сльозами обіллюсь». Ці слова Василя Стуса стали по-справжньому пророчими.

Максим Чухліб